

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

на КОНФЕДЕРАЦИЯТА НА НЕЗАВИСИМИТЕ СИНДИКАТИ В БЪЛГАРИЯ

По Конституционно дело № 25/1996г.,
образувано по искане на Президента
на Република България

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА СЪДИИ,

Конфедерацията на независимите синдикати в България в качеството си на заинтересована страна по горното дело, конституирана с определението Ви от заседанието на 16.01.1997г., изразява следното становище:

Подкрепяме искането на Президента на РБ за обявяване като противоконституционни разпоредбите на чл.34, т.4 /първата хипотеза, която изключва възможността за обжалване пред съд/ от Закона за административното производство и чл.9, ал.3 от Указ № 9 за работа на ръководния и изпълнителския състав в железопътния транспорт.

Приемаме изцяло, като обосновани и законосъобразни изложените мотиви в искането на Президента на РБ. Това е така, защото те са в съответствие с разпоредбите на чл.6, т.1 и чл.13 от ратифицираната от РБ по установения конституционен ред, Европейска конвенция за защита правата на човека и основните

2.

свободи и която съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията ни е част от вътрешното ни законодателство. Мотивите към искането кореспондират напълно и с разпоредбата на чл.56 и чл.117 от Конституцията, по силата на които всички български граждани имат еднакво право на защита на нарушените им или заплашени от нарушаване права и законни интереси пред независимата съдебна власт,

Съгласно разпоредбата на чл.120 от Конституцията гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съда всички административни актове, които ги засягат, с изключение на изрично посочените в закон.

Изключението от общия принцип, визиран в цитираната по-горе разпоредба се съдържа в чл.34 от Закона за административното производство. Изчерпателно посочените административни актове в т.1,2 и 3 на същия текст оправдано са необжалваеми пред съда, предвид тяхната същност и значимостта на въпросите, които се уреждат.

В същото време обаче, с т.4 на чл.34 от ЗАП се установява забрана за обжалване пред съда на всички административни актове, когато това е предвидено в закон или указ. Чл.2 на същия закон дефинира индивидуалните административни актове като актове, с които се създават права или задължения, или се засягат права, или законни интереси преди всичко на отделни граждани. Тези права, съгласно чл.5, т.1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, следва да намерят защита при нарушаването им само пред независим и безпристрастен съд. Следователно разпоредбата на т.4 на чл.34 от ЗАП, която изключва съдебната защита е в противоречие на ратифицираната Европейска конвенция, имаща предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които ѝ противоречат, съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията на РБ. При това положение т.4 на чл.34 от ЗАП е противоконституционна разпоредба,

В тази връзка противоконституционна се явява и разпоредбата на чл.9, ал.3 от Указ № 9 за работа на ръководния и изпълнителски състав в железопътния транспорт /обн.ДВ,бр.3 от 1981г.,

3.

изм.бр.100 от 1992 г./ по силата на която работниците и служителите от железопътния транспорт не могат да оспорят пред съда заповедите за наложените им дисциплинарни наказания.

Лишаването от съдебна защита на работниците и служителите в железопътния транспорт при оспорване на наложените им дисциплинарни наказания, включително и най-тежкото дисциплинарно уволнение, е в противоречие и с разпоредбата на чл.56 от Конституцията на РБ, гарантираща правото на съдебна защита на всички граждани, когато са нарушени техни права и законни интереси, в това число и на трудовите им права.

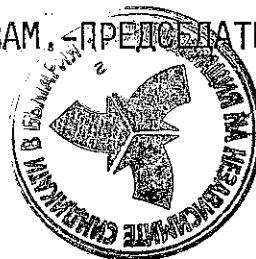
Чл.9, ал.3 от Указ № 9 е в противоречие и с Конвенция № 111 на МОТ, относно дискриминацията в областта на труда и професиите, ратифицирана от България от 3 юни 1960 г. и влязла в сила от 22 юли 1961 г., която гарантира равенство във възможностите или в третирането в областта на труда и професиите.

На основание чл.360, ал.1 от Кодекса на труда трудовите спорове, възникнали между работниците и служителите и техните работодатели се разглеждат от съдилищата. Затова невъзможността за съдебна защита на трудови права на работещите в железопътния транспорт по силата на цитираната разпоредба на Указ № 9, фактически представлява дискриминация на тази категория работници и служители при упражняване на техните субективни права. Ето защо чл.9, ал.3 от Указ № 9 е в противоречие и с чл.6, ал.2 от Конституцията на РБ, прокламиращ равенство на всички граждани пред закона.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА СЪДИИ,

Предвид гореизложеното изразяваме категоричното си становище в подкрепа на искането на Президента на РБ за установяване противоконституционността на чл.34, т.4 /първата хипотеза, която изключва възможността за обжалване пред съд/ от Закона за административното производство и чл.9, ал.3 от Указ № 9 за работа на ръководния и изпълнителския състав в железопътния транспорт.

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(ИВ. НЕЙКОВ)

/ЦИ